

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXI. Admiranda, quæ illi evenerunt cum Seraphico Patre.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

runt coovivio. Interrogavi Ejus Majestatem, quomodo mihi tam modicum obtigerit cibi, qui dispensabatur, & quid mei Confessarij ac sociæ, ex munere, quod ipsis largitus erat, percepérunt, quandoquidem id non adverterent. Ad primum respondit, tantum mihi pro statu præsenti, & quamdiā dego in vita mortali, sufficere. Ad alterum, quod, sicut infantes, dum aluntur suarum matrum uberibus, quamvis multum boni percipient, & inde vivant, id tamen non agnoscunt; ita, licet mei

Confessarij & sociæ non cognovissent munus, animabus tamen ipsorum sine impressa dona, per eum cibum significata, quæ illis plurimū prodeßent. Deus in benedictus. Amen.

Fortassis idcirco fuit adhibita mensa cum Patriarchis Religionum, quæd reformatorum Ordinem S. Birgittæ, quem, cum optimo jardamento, sperare possumus, Divina favore gratia dilatandum per totam Hispaniam, ac perventurum ad longius diffitam Provincias.

CAPUT XXXI.

Admiranda, quæ illi evenerunt cum Seraphico Patre.

Vod sequitur, accidit decimâ septimâ Septembri, anno sexcentesimo vigesimo septimo, & describitur ab ea his verbis.

Feriâ sextâ, die decimâ septimâ hujus, agens cum Deo, vidi gloriosum Patrem Sanctum Franciscum. Erat dies, quo celebratur festum ipsius stigmatum. Habebat Sanctus vestem pauperrimam & angustam, quali utebatur in mundo; erat tamen gloriosus Patriarcha plenus gloriæ, & exhibebat sua vulnera in manibus, & pedibus, ac latere. Salutavit me, & cum sanctissima quadam simplicitate mihi dixit, extendendo brachium: Soror, veni mecum. Ego repugnavi vehementer, dicendo: Sancte Pater, non possum ire, nisi mihi Deus det facultatem, & cunctabar. Dominus visâ mèa renitentiâ dixit: Anima, bene potes pergere cum Francisco, quò te ducet. Quapropter concepi non nihil animi, & Sanctus mihi dixit: Volo te ducere ad altitudinem, quâ non reperitur major in terra, ad quam fui à Deo ductus, dum viverem in carne mortali, & ibi ostendam tibi, quod mihi tum DEUS manifestavit. Nihilominus eram quasi perplexa, cunctumne mihi esset cum Sancto. Interea ad me accesserunt mei Domini Angeli, & dixerunt mihi: Veni Anima, nos enim te comitabimur. Sanctus apprehendit meum

brachium, & duxit me ad grandem montem, ubi erant altissimæ arbores, meq; collocavit super ipsas omnes in aete, ac dixit: huc me Deus elevavit, & ostendit mihi viventi celestem gloriam, beatitudinem. Alpice Anima. Aspici, & vidi gloriam Dei, atque Sanctorum ejusdem Majestati assistentium: vidi verò id comedio, quo aliás frequenter videram. Et quævis fuerint multa ac admirabilia, videbantur mihi ramen, neque aliter se res habet, fuisse à Deo, alijs occasionibus, longe admirabiliora ostenta.

His viliis fui ducta ad meum angulum, venitque Sanctus mecum, ac dixit: Scias Soror, & creatura Dei, verum esse quod existimas, multò majores tibi esse à Deo præstitas gratias, per vitæ tuæ decus, quâmi mihi praestiterit, eo spectato, quod obtinui illâ tantum vice, & in eo eventu, quem tibi nunc manifestavi. Noveris nihilominus, cùm homines non percipiunt spiritualia, nec ea æstiment, sed hæc solummodo exteriora, quod idcirco Divæ Majestas, dum servos suos ad magna Ecclesiæ bona conferenda destinat, ipsi concessat æstimationem, concedatque gratias extraordinarias & exteriores, ut ab omnibus, propter id, quod vident, estimantur, & magni fiant, atque ita ea fulciantur, quæ illos docuerint, & ipsis prædicti verint. Unde, quia eram fundatus tan-

sanctum Ordinem, voluit me Divina Majestas reddere estimabilem, dando mihi extraordinariam & singularem paupertatem, elevando me in aërem, & imprimendo mihi stigmata. Alijs Sanctis alias contulit gratias externas, in hunc finem: omnes tamen gratiae, quas nobis omnibus est clargitus, adeò ab invicem differentes, cedunt in cœlo quandam velut musicam suavissimam Divinis auribus, & miram harmoniam, perquām jucundam Beatis in ea cœlesti Aula Dei nostri existentibus.

Quando mihi Sanctus Patriarcha jam volebat valedicare, dixi illi: Ergo bene dicte Sancte nihil habes, quod mihi dones, priusquam abeas. Non habeo, respondit gratiosè Sanctus, sum enim pauper, nonne id vides? Tum se compositus ad orationem abstractissimum, sicut dum hic altissimam abripimus contemplatione, elevatis oculis ad cœlum. Cœpit subito elevari in aërem, detegendo stigmata pedum; volui accedere ad Sanctum, ut ea oscularer, sed retraxit pedes, ascendendo altius, ita ut illos non potuerim attingere. Eodem momento prosliterunt ex vulneribus sacrorum corum pedum magna duo effluvia sanguinis, quæ decidentia super meum caput, bene illud madefecerunt, unaque oculos & pectus. Mox Sanctus se tam altè sustulit, ut ipsum ultra non conspicerim. Notabile est, quod, dum mihi primum Sanctus loqui voluit, post illum viderim quasdam dñones, qui cunctem, Deo permittente, volebant impedit, nè mecum ageret, ad eò ut, quando illos Sanctus advertit adesse, cedat gestum, ac si percelleretur. Sed patius quidam Religiosos ex ipsis Ordine, qui adstabat Sancto Patri, illos est infecutus, & abegit.

Potesta sequenti feria quartâ, vigesimâ secundâ eiusdem mentis, dum orarem, rurus conspexi hunc Sanctum Patriarcham, qui me, Deo disponente, duxit ad quædam loca, in quibus ipse solitus erat orationi vacare, dum viveret. Exhibuit se mihi ibi spectandum abreptum in ecstasim supra arcuatam crucem, quatuor habentem brachia æqualia, quæ videbantur universum complecti mundum. Sanctus erat in ea

crucis parte, ubi velut in centro illius brachia jungabantur. Ibi vidi, quæ Sanctus videte conveverat, quando elevabatur in eas ecstasim. Vidi præterea ascendentos ac descendentes per illa quatuor brachia crucis Angelos cœlestes, & multas animas, quæ hic in terra nunc existimantur plurimum esse addictæ rebus spiritualibus, quarum aliquas agnovi. Quædam ascendebant per brachia crucis, & quia non procedebant via rectâ, ruebant, & non perveniebant ad cœlum. Nonnulli ideo, quia non erant bono prædicti spiritu, erat namq; spiritus ipsorum proprius, eò quod sequentur propriam opinionem & judicium; alij, quia spiritus illorum erat spiritus diaboli, a quo illudebantur, aliquantum ascendebant, & subito decidebant. Deinde mihi Sanctus ostendit infernum, dicendo: Vide Anima, quid illic agatur, quidq; ibi toleretur, & quale iij infelices retulerint lucrum ex suis peccatis. Post hoc me Sanctus duxit ad cœlestem Jerosolymam, ibi que stitit Beatissimæ Trinitati, dicendo: Deus & Domine mihi, hic tibi sisso hanc tuam creaturam, & rogo te, ut, cum ego illam sanguine meo signaverim, tanquam meam oviculan, mihi ipsam dones pro mea Religione: indigeo enim ipsius operâ, ut in ea planteret suum spiritum, & fervorem orationis. Intentio Sancti erat, ut assumerebant ipsius habitum, & fierem Monialis in sancto ejusdem Ordine. Hoc ipso tempore conspexi duos Patriarchas, S. Ignatium de Loyola, & S. Dominicum, qui comparuerant coram Majestate Domini Dei nostri. Non audivi ab ipsis ullum proferti verbum, tantum vidi, quod adescent silentes. Postulato S. Francisci tum respondit Dominus, dicendo: Ita creature est laicle Ignatij educata, qui in eam jus haberet, etiamque magnum est jus Dominici, atq; si hi duo eo carerent, non decesset Benedicto: omnibus vero tribus plus competit iuris, ad ipsam petendam, quam Francisco. Seraphicus Pater allegabat quasdam professiones, verum Dominus tulit sententiam in favorem aliorum, qui racebant. Ego videbam & audiebam, quod agebatur, idque metuebam ac verecundabar, agnoscens

gnoscens meam vilitatem, adeò ut affligerter, videréque mihi disfumpenda. Vehementer timui, & petivi à Deo lumen, nō pater illusionem. Tunc mihi Divina Majestas dixit: Anima, quid times? cur affligeris? quis te condemnat? Ego non, neque tui Confessarij. Quare igitur tantopere metuis? Quid ego scio, mi Domine, respondi, an à meis Confessarij intelligar, vel an ipsos ego decipiam? Non est cur dubites, dixit Dominus: tu illis candidè, & optando, ut bene procedas, aperis veritatem; atque ipsi te intelligunt, & agunt prudenter, noli timere. Ita communica-
tione finitæ, me reperi in meo angulo. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Cum Beati in quovis negotio, quod aggreduntur, nihil querant aliud, quam quod centent, cedere posse ad maiorem Dei gloriam, quando illis constat, de expressa ipsius voluntate, suavissime se ejusdem subiiciunt beneplacito, aquæ gaudentes, si, quod petebant, non fiat, ac si desiderata obtinuissent. Hinc est, quod Seraphicus Patriarcha S. Franciscus farentem se exhibuerit negotiis hujus Virginis, eorumque euram gesserit, etiam postquam illam Deus Ordini ipsius negavit. Id apparebit ex evenia nunc referendo, qui est mirabilis, meretisque, ob multis circumstantias omnem attentionem. Accedit anno sexcentesimo vigesimo nono, quartâ Octobris, & fusiis alijs ab ipsa describi-
tur hunc in modum.

Die glorioli S. Francisci, dum, in mea oratione cum Deo agens, penitus nihil cogitare de misericordia, quam mihi Divina Majestas erat exhibitura, conspexi coram me Sanctum Patriarcham sua ostendentem vulnera in manibus, pedibus, & latere, qui me vultu hilari, & perquæ amanter Dei nomine salutans, postea addidit: Anima, venio ad te nomine Dei, oportet enim te ad cœlestem mecum proficiere Jerusalymam, ita namque jubet Deus. Ego exhibui Sancto honorem, verum refugiens hunc abitum respondi: Benedic Sancte, non possum ullatenus facere, quod mihi dicis; idq; ideo, quod ipsum attente consideraverim, viderimque in tali specie, ut revera apparceret esse Religiosus vivens, & homo, quasi degeret in hac vita mortali.

Quamvis autem mentem converteremus cognitionem sublimissimum ipsum virtutum, & Angelici spiritus, atque eximæ gloria, quam sancta ejusdem anima possidebat; mea nihilominus naturalis vercundia, etiam in hujusmodi occasionibus suas agere solet partes, ut tota reddatur vel perplexa & pudibunda. Sanctus agnoscens meam difficultatem, quam demonstrabam, me rursus est aggressus, dicendo: Creatura Dei, considera me attente, & comprehendens me esse purum spiritum: hoc enim exteriora, quæ vides, non sunt alia, quam species apparetis mei corporis, & restitutus. Videbar mihi his verbis aliquando magis acquiescere, in mea perplexitate, nihilominus aspiciebam quaquaventus, quasi quererem aliquem mihi familiarium notum. Interea conspexi duos, qui habent me Confessarij, in propria ipsis veste, quod mihi magno fuit solatio, huius me sunt amantissimi, & velut subdendo mihi dixerunt: Anima, quid ubi obtempera divino mandato, & perge cum hoc Sancto Patriarcha, atque multa illi Angelis, qui cum illo advenerunt: nos enim, & illi Sancti Angeli, qui tibi coniunctè assistunt, etiam te comitabitur.

Ita me submisi, & præbito assensu, inducta ab illo gloriose Patriarcha, cum comitatu prædictorum duorum meorum Confessariorum, qui mihi proximi ibant, & illius multitudinis Angelorum, ad cœlestem Jerusalymam, ubi celis apertis, & comparentibus multis Sanctis ex Ordine Seraphici Patris, fuit ab iisdem summa cum reverentia & amore exceptus. Hoc modo sumus ingressi illam supernam civitatem, ubi Sanctus meam animam præstatavit Sanctissimæ Trinitati, quem vidi collocari in quadam immensa altitudine, & mille solibus splendore, adeò ut, hec cæteri ex ipsius Ordine Sancti singulariter instar Solis, lux tamè & splendor Patriarchæ tantus fuerit, ut tanquam procedens à Superiori, videtur aliquando obtegere splendores sanctorum filiorum. Dum contemplarer hujus sancti Patriarchæ gloriam, summopere stupuisse dicebamusque illi, quod tape iterabam.

Benedicte Sancte, profecto jure meritissimo appellaris Seraphicus, cum tam insignem possideas gloriam. Tum Sanctus me prostravit coram Divino conspectu, & Dominus me suscepit valde amanter atq; benignè, dicendo: Bene venitis Anima, bene huc venetis. Nonne tibi multum placuit gloria, quam possidet meus servus Franciscus? nonne te magno affectis solatio? Rapuit me certè in admirationem, ajebam ego: sis in æternum benedictus; atque hoc dicendo fui arte unita eidem magno Deo, ex qua unione me Divina Majestas duxit, ac sustulit ad immensam amplitudinem sui Divini Esse, totam ab ipso metu Deo, & divina quadam caligine circumdatam. Nam, dum considerarem & cognoscerem infinitas perfectiones mei Dei, videbar mihi quodammodo nihil eorum videre, que in ea immensitate sunt visibilia & cognoscibilia, quam comprehendere, seu complecti non poterat mea exigua & limitata capacitas.

Dum ita essem constituta, & nescirem, quomodo foret possibile per ullam figuram, seu similitudinem declarare, aut expondere, cuiusmodi esset, qualiterque se haberet ea magnificentia, & illa altissima mysteria, dixi Divinæ Majestati: Mi Deus, & mi Domine, per temetipsum te obsecro, ostende te manifestius & clarius, ut de tua magnitudine aliquid dicere possim. Quando id dicebam, Dominus Majestatis patofecit quoddam velut fulgor suæ glorie, & eo momento vidi tales Divinæ Essentiae perfectiones, ut, quia mea anima, tanquam unita naturæ, non valebat tantam sustinere lucem, tota contremuerim, & vehementer fuerim lamentata. Nihilominus ex impetuoso affectu videndi mei Dei, ut quidpiam possem explicare, atque ipse amaretur, & honoraretur ab omnibus, iterum illi dixi: Mi Deus, & mi Domine, ostende te mihi denuò, ac diutius, & apertius. Anima, dixit tum Dominus, nemo me videre potest, & vivere. Rursus tamen ob illud vehementissimum desiderium intiti, dicendo: Mi Domine, quantumvis cor disumpatur, noli id curare. Dominus Majestatis videns meum affectum, immer-

Vita Mar. de Eſcob. Pars II.

sit me intra immensum mare sui Divini Esse, ubi ita fui absorpta & perdita, ut non reperirem, ubi figerem pedem, tantumque dicerem: Amplius est quam hoc, amplius est, & multò amplius. Dum sic velut submergerer, debilis natura ccepit magis ac magis timere, ne deficeret: parrem autem superiorem, quæ erat submersa, & neque regredi poterat, eò quod hæret in profundo, neque progredi, quia profunditas augebat, Deus ibi sustentabat. Tum vidi clarissimam lucem immensi & divini splendoris, quam mea, ignorans quomodo rem tam admirabilem appellaret, vocavit lucem inaccessibilem. Eadem Divina lux abriput meam animam, uniendo ipsam sibi, tantaq; vi in se transformando, ut me in ea, & in meo Deo perdiderim, nihil de me sciens, ac magnâ fuerim fructa quiete.

His distinebar, quando, Deo disponente, vidi venientem gloriosum S. Franciscum, & specialiter a Deo illuminata intellexi, ipsum adesse, ut me reduceret ad meum angelum, unde me abduxerat: quia verò ego felicissimè adhærebam meo Deo, ut mihi videret non posse ab ipso separari, incepi celeriter dicere: Cur venis benedicte Sancte, quid vis, quare huc venis? revertere ad tuum locum gloriose Sancte, quem optimum obtines, & relinque me in meo Deo; revertere benedicte Sancte. Verum magnus Patriarcha, tametsi hos meæ animæ affectus agnosceret, magis nihilominus expendebat meam necessitatem, & ne deficeret natura, quam meum fervorem. Idecirco dissimulando à se audiri, quæ dicebam, & nihil mihi respondendo, contulit se ad Majestatem Domini Dei nostri, & prostratus in Divino ejusdem conspectu, dixit: Domine Majestatis, liceat mihi per Te, ut ipsam reducam, unde à me fuit abducta, ne natura ob adeo sublimem ascensum deficiat, & propter intimam unionem atque transformationem in Te. Dominus audivit, quod dicebatur à Sancto, & respondit illi: Bene, Francisce, bene dicas: sed illa creatura taliter non facilè revertetur ad suum locum. Et conversus ad me, dixit mihi benignissime atque amantissimè: Anima, visac re-

R

verti

verti ad tuum angellum, quod abducenda es ab hoc Sancto, qui te isthuc adduxit? Egó præ illa aviditate, & ingenti affectu, quo tenebar, ut permanerem apud meum Dominum, & nunquam ab eo recederem, quanquam prompta obsequi Divinæ ipsius voluntati, dixi: Nequaquam, Domine, nequaquam; non oportet me unquam à te separari, neque hac de re loquendum est. Dum magnus iste Deus videret affectum, quem ipsemet in me excitabat, eodem amore, & affabilitate, quā prius, rursum instituit: Si autem ego ipse tecum ivero, tēque duxero, & ad finem usque tecum mansero, nōnne voles reverti? Videbar quidem mihi paratissima ad exequendam voluntatem tam benigni Domini, atque tamen me non potui continere, quin illi responderem, dicendo: Mi Deus, & mi Domine, tu per bonitatem tuam, & misericordiam, semper tuis ades creaturis, & mihi, exhibendo mihi tantas gratias, prout scis; idēque etiam nunc spero à tua misericordia: verū optimè mihi est in Te, & in hoc loco, quia in exilio vehementer metuo, nè à me offendaris: potius namq; velle perdere cœlestem gloriam, quam Te vel in minimo offendere. Bene est, Anima, dixit Dominus: attamen securamente reddo, quod tibi nunc specialiter sim adfuturus, ac adstirurus. Fiat itaque, mi Deus, respondi tum ego, & sis benedictus.

Postquam hoc dixi, Dominus Majestatis, cooperiendo se quodam veluti tentatio gloriæ & splendorum, comitantibus ipsum innumeris Angelis, & Sancto Francisco, duobusque meis Confessarijs, me tulit in semetipso, & posuit in meo angello, ita ut propè non adverterem descensum, donec ad me reversa ex ea ecstasi, me ibi reperi. Redita mihi vidi, abeunte Domino, illic remansisse gloriosum Sanctum Franciscum, cum illis duobus Sanctis meis Confessarijs. Cùm autem aspicerem Sanctum Patriarcham, vidi prodeentes ex ipsius manibus, pedibus, & latere quosdam radios splendoris, velut aurei ignis, qui dum quasi indicarent, quod tenderent ad meos pedes, manus, & latus, cœpi timere ac redere, optando, nè cuspides illorum radio-

rum ad me pertingerent. Sic aliquando reluctabar, & postea vidi, quod mirabilis quedam manus (quæ mihi videbatur esse manus Iesu Christi Domini nostri, quam id à me aderti non ostenderem) prehensis eorum radiorum cuspidis, idem attigerit quinque prædictas partes mei corporis, & dicebat mihi: Hac ratione accipe mysticæ virtutem meæ Passionis, sicut illam communicavi Franciso. Simil ac Dominus hanc misericordiam præsticit meæ animæ, subduxit se meo spectui, & non vidi amplius radios Sancti, licet viderim sacra ipsius vulnera.

S. Patriarcha mihi significavit, se velle abire, cœpìtque mihi valedicere, & ego mihi dixi: Benedicte Sancte, fac mihi gratiam, postquam tot mihi modis es gratificatus nō discedas, quin me consoleris, dandomihi aliquid sanctâ tuâ manu. Sit ita, dñe Sanctus: & cùm aspiceret Angelos, ibi presentes, qui illū intelligebant, in momento, & miro modo collegérunt totum devotus apparatum, quem habebam, ut coddas precatorias, cruces, numismata, Agnos Dei, imagines, reliquiaria, & picturas; hūtmque accessit Sanctus, & omnia, ac singula scorsim mysticè attigit suis manibus, atq; vulneribus, & impertiendo illis suam sanctam benedictionem dixit, se Dei nomine, & lex Divino ipsius mandato cibet, qui aliquid ex prædictis haberit, & devotè gestaverit, omnia concedete privilegia, quæ Deus alijs occasionibus concesserat hujusmodi rebus ad me allatis, meisque proprijs, & quidem cum magno auctario, ac specialibus favoribus. Hoc pœacto Sanctus mihi admodum benigne & affabiliter valedixit, acabivit. Remanserunt ibi duo illi Sancti, quos dixi fuisse meos Confessarios, colloquentes, & conferentes de statu meæ animæ; de vijs, quibus me Deus diversis temporibus duxerat de ijs quæ fueram passa; deq; misericordia & gratijs mihi à Divina Majestate prædictis, & quomodo ego illis bene fuerim usus atq; ista omnia admirantes, præbiti officijs sancti gaudij, conversi ad me, dixerunt mihi: Vale Anima, & Deus tuus sit tecum, cui magnas fedde gratias, pro misericordiis

dijis tibi exhibitis. Postquam ipsi hæc verba dixerunt, ego sum passa ecclasi, & perdidis eos ex oculis: atque deinde ad me reverti, non cessabam agere Deo gratias, pro operibus ipsius & misericordijs. Sit in æternum benedictus. Amen.

In revelatione hic relata, de modo, quo famula Dei Domina Marina de Escobar vidit corpus Seraphici Patris Sancti Francisci, est animad-vertendū,

CAPUT XXXII.

Gratiæ, quas est consecuta à magno Ecclesiæ

Doctore, Sancto Bonaventura.

Everunt quoq; singulares gracie, quas imitando suum gloriosum Patriarcham S. Franciscum, beatus ejusdem filius, magnus Doctor Sanctus Bonaventura, fortunatae huic Virgini præstis. Ex quibus hoc loco quasdam colligemus, juxta ordinem annorum, quibus venerunt. Inter alia igitur, qua refert mense Julio, anno sexcentesimo vigesimo quinto, ita ast.

Dic S. Bonaventuræ, dum in meis consuetis exercitijs cum Deo versarer, visitavit me Sanctus Doctor, quem comitabantur Sancti ex sacro ipsius Ordine. Hi erant nudipedes, qui in sua Religione despiciunt obiverunt officia, atque humillimi: omnes gerebant suum sacram atniætum lumen, & Sanctus Doctor ipsos sequebatur induitus habitu Sacerdotali, ferens in manu calicem cooperatum. Dum ingredetur meum cubiculum, prodij illi obviam Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, qui apud me erat, cum alijs duobus Sanctis sui Ordinis. Sanctus Pater Ludovicus accessit ad latus Sancti Bonaventuræ, & uterque veniebat ad meum pauperem lectum, in quo tot annis ægrotæ decumbo. In spatio intermedio se ingerebat quoddam obstaculum inter pedes Sancti, & non sinebat ipsum mihi appropinquare. Tunc Sanctus Pater Ludovicus, quasi dissimulanter, & cum magna gravitate, removit pede illud impedimentum: erat autem diabolus, qui

Vita Mar. de Escob, Pars II.

eam esse conformem alijs duabus, quæ habentur in primo tomo. Atque judicio Reverendissimi Patris Generalis Fratris Francisci Mariae Rini de Policio, ac aliorum gravissimorum virorum ejusdem Ordinis, est conformissima veritati: Id ipsum attestantur scripto, quod in nostris est manibus.

ibi repebat in specie bufonis, unde subito descendit in infernum, ac disparuit. Sanctus Doctor accessit, & collocavit calicem in mystico altari, quod mei Domini Angeli præparaverant, exemptamque inde hostiam mihi portexit. Ita communio fuit, meo judicio, tantum spiritualis. Dedit mihi suam benedictionem, & valedicens abivit, sicut venerat. Deus sit benedictus. Amen.

In alia charta, qua ex numero apposito, spectare videtur ad annum sexcentesimum viii sexum, describit gratiam, quam ab hoc Doctore Seraphico obtinuit, his verbis.

Agebam cum Deo, in summo meorum confratrum affectuum fervore, & occupavat me devotio, ut recitarem vocaliter quandam orationem, pro communib; populi Christiani necessitatibus, atq; Canticum Magnificat, ad Beatissimam Virginem, ut pro me intercederet. Dum ergo inciperem orare, vidi quasi eminus ad me venientem gloriosum Sanctum Bonaventuram. Ego (quod communiter in hujusmodi occasionibus facio, dum permitto) me sum conata astrahere ab ea visione, & continuavi meas preces, quām devotissime poteram, petendo simul à Divina Majestate lumen, pro assequendis in rebus omnibus ipsius veritatibus, ac divinā voluntate, si illi placeret, ut cā vice animum applicarem illi mysterio, quod mihi ostendebatur. Interea ad me venit Sanctus, ubi eram, & salutavit me benevolentissimè,

R. 2 dicen-